

Heerlijk onbegrijpelijk

THEATER Zo plat als de wereld (5+) door Het Filiaal. Gezien: in Utrecht. Op 26 en 27/1 in de Krakeling, Amsterdam.

Als je een familievoorstelling bezoekt, zijn er drie mogelijkheden. a) Kinderen én ouders vinden er niets aan, b) de kinderen vinden het grappig, de ouders niet, waarbij die ouders dan maar zo'n beetje meegenieten, en c) de kinderen én de ouders genieten. Dat laatste komt niet zo vaak voor.

Daarom is het een groot genoegen te kunnen wijzen op de voorstelling *Zo plat als de wereld* van Het Filiaal. Wie van Beumer & Drost houdt, moet ook naar Het Filiaal. En dan vooral naar deze voorstelling, omdat het luchtige absurdisme ervan sterk verwant is aan wat B&D doen.

Eerdere voorstellingen van Het Filiaal – *Assepoester*, *Katharina Katharina in het ganzenbord* – waren even mooi vormgegeven, van even mooie muziek voorzien en even goed gespeeld, maar dan was er nog altijd een plot. Hoe sprookjesachtig of grotesk ook, er was een verhaallijn. Ditmaal is Het Filiaal radicaal: geen verhaal.

De logica geldt alleen op micro-niveau. Op de speelvloer, die beschilderd is als was het een wolkenlucht à la Magritte, staat een piepklein huisje waarin licht brandt. Op zeker moment werpt een van de drie acteurs een doek over dat huisje. Meteen gaat het licht op het podium uit. Dat is logisch. Maar vraag niet waarom die acteur dat doet en waar dat huisje zich precies bevindt.

De drie worstelen met de dingen (vergelijk Buurman & Buurman, Jacques Tati en Beumer & Drost) en met de zwaartekracht. En soms

met elkaar, zoals in die scène in een winkel, waarbij de koper en verkoper uit Monty Python lijken te zijn weggelopen. Die scène is overigens één van de weinige waarin een duidelijke dialoog is te horen. De rest van de schaarse woorden is vrijwel geheel onverstaanbaar gemompel of gebrom.

Je kunt een hele rij inspiratiebronnen noemen, maar Het Filiaal is vooral zichzelf. Dit gezelschap blinkt uit in de muziek. Huiscomponist Gábor Tarján, tevens acteur

in de voorstelling, bedenkt heel mooie noten, die aan het absurdisme een licht melancholische toets geven. En de mannen spelen prachtig samen, soms gedrieën op één drumstel of één xylofoon.

Zo plat als de wereld is in de woorden van Het Filiaal zelf 'onbegrijpelijk voor iedereen van 5 tot 105 jaar'. Dat is waar en op een unieke en geheimzinnige manier volkomen acceptabel.

JOS BLOEMKOLK

